

netop fordi man kender „Politikens“ Stilling til Regeringen, være anderledes alvorligt og betænkeligt, end hvis Artiklen stod i „Vort Land“ eller „Hovedstaden“ eller i et hvilket som helst andet Blad, som ikke vedkommer Regeringen.

Paa samme Maade forholder det sig med „Le Temps“. Det franske Udenrigsministerium kan sikkert desavouere det paa et hvilket som helst Tidspunkt, fordi det ikke redigerer Bladet. Men at der er al Formodning for, at en Artikel af en Karakter som den, der den 3. Oktober stod i „Le Temps“, er inspireret eller dikteret af eller maaske skrevet i selve det franske Udenrigsministerium. Hvis det ikke er Tilfældet, vil den i alt Fald gøre Indtryk heraf overalt, fordi dette Blad overalt betragtes som staaende i samme Forhold til det franske Udenrigsministerium, som „Politikens“ staaer til den danske Regering. Derefter vil Artiklen blive bedømt, og derefter vil den gøre sine skadelige Virkninger. Der er endda et lille mistænkeligt Træk, jeg vil tilføje. Det franske Blad „Le Temps“ bliver ligesom alle andre franske Blade, censureret, og man vil i de sidste Numre af „Le Temps“ finde adskillige hvide Pletter, hvor Censuren har strøget Udtalelser. Der er Grund til at tro, at Censuren er ikke mindst streng i et saadant Tilfælde overfor „Le Temps“, fordi Bladet anses for Regeringens Blad. Men Censuren bruges altsaa, og Censuren er ikke brugt overfor denne Artikel. Og dette, at en af det franske Udenrigsministerium anvendt Censur, som stadig bruges overfor Pressen, ikke har fundet Grund til at ændre noget i Artiklen, er noget, som egner sig ret stærkt til at bestyrke i den Antagelse, at vedkommende af Regeringen ansatte Censur eller maaske direkte vejledende Censur har fundet denne Artikel i sin Orden og svarende korrekt til den franske Regerings Opfattelse. Det er altsaa en Grund til endnu en Gang at henlede Opmærksomheden paa denne Artikel, og skønt jeg personlig kun kan føle mig bearet ved, at den højtærede Forsvarsminister har taget Regeringen i Forsvar overfor mig paa dette Punkt, maa jeg dog mene, at andre end Forsvarsministeren her maa tage Regeringen i Forsvar, og at det maaske udadtil og udover det, som er sket her overfor mig. Jeg tror, der maa mere til, det er i Landets Interesse, at der finder et kraftigt Dementi Sted af den franske Opfattelse, som jeg har oplæst.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om min Stilling til Forsvarsspørgs-

maalet og Spørgsmaalet om Sikringsstyrken. Skønt det for saa vidt er overflødig, som jeg udtalte mig tydeligt nok, da jeg talte forleden Dag, vil jeg dog for en Sikkerheds Skyld fremhæve endnu stærkere nu, at jeg ikke tog Ordet for en Formindskelse af Sikringsstyrken i og for sig og allermindst for en Formindskelse af den for at svække vort Forsvarsberedskab. Der er muligt, at der fra andre Sider her i Tinget næres Ønsker derom, og maaske er der udtalt Ønsker i den Retning. Skulde noget saadant fremkomme, at man vilde indskrænke Sikringsstyrken blot for at formindske Værnekraften i det Forsvar, vi har, vilde det møde bestemt Modstand fra vor Side. Hvad jeg udtalte mig for, var en Styrkelse af vort Forsvar. Jeg opkastede det Spørgsmaal, om maaske vore militære Myndigheder kunde finde det forsvarligt, hvis man ikke kunde forøge den Bevilling til Forsvaret, som jeg er enig med Finansministeren i at anse for særdeles stor for vort Land, med det Beløb, som er nødvendig til baade at tilvejebringe fornødent Materiel og at holde Mandskabet inde, at spare paa selve Mandskabet, paa Udgiften til Mandskabet, paa Udgiften til Mandskabets Underhold, dets Føde og Klæder, for at bruge Pengene til Anskaffelse af manglende Materiel, fordi det ikke alene gælder, at: Uden Mad og Drikke duer Helten ikke, men han duer heller ikke, hvis han ikke har Geværer og Kanoner og noget at putte i dem. En Styrkelse af vort Forsvar var det min Hensigt at fremkalde.

I sit Svar til mig hentydede den højtærede Forsvarsminister til en bestemt Ammunitionsanskaffelse — jeg vil ikke nævne den, fordi det ikke er rigtigt, idet vi ikke har faaet Bemyndigelse til offentligt paa Rigsdagen at nævne Enkeltheder angaaende disse Ting — og sagde, at jeg maatte vide, at til at anskaffe den var det ikke nødvendigt at bevilge Penge, de var bevilgede. Dertil vil jeg sige: Det ved jeg, det er meddelt os i Finansudvalget og paa anden Maade og i de lukkede Møder, Pengene er til Rede, desuagtet er Ammunitionen ikke anskaffet. Jeg vil gøre opmærksom paa, at hvis det havde været min Agt at komme nærmere ind paa Ammunitionsanskaffelsen, vilde jeg have fundet god Grund til at kritisere, hvad der er sket, eller rettere sagt, hvad der ikke er sket, uanset at der er bevilget Penge dertil, og det vil jeg maaske gøre om et Øjeblik, inden jeg slutter mine Bemærkninger. Men her vil jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at jeg talte ikke om Ammunition alene, jeg brugte